

Jugoslovensko podzemlje se radjalo pedeset godina iz beogradske materice. Zitelji tog prizemnog i suvorog sveta bili su, uglavnom, mladici prepusteni sebi, koji su ponikli u Beogradu ili su kroz njega samo projurili. Zajednicko svima njima je bilo da zive na ivici ili ispod zakona, ne bi li opstajali na balkanskoj i evropskoj vetrometini. U potrazi za avanturom, ali i za zivotom, gazili su putevima koji su ih vodili od kuce u beli svet, a potom vracali ovamo. Neki su Beograd napustali kao dobrovoljci, neki kao begunci, pojedini kao izgnanici, sa pravim ili laznim pasosima, najcesce i bez njih. Vecina njih uspeja je da osvoji i zaprepasti uplasenu Evropu. Vracali su se ponekad kuci kao junaci dana, kao zarobljenici medjunarodnih cuvara reda, ali i kao nasminkani lesevi.

Taj proces je imao svoju ne samo socijalnu vec i politicku notu. Kao sto je Zapad pruzaio utociste jugoslovenskim politickim emigrantima, tako je primao i ove iz podzemlja. Njihovo prvo skloniste je bio Pariz, zatim Milano i Frankfurt, pa Bec, Amsterdam, Stokholm, a danas su to Moskva, Atina, Budimpesta, London. Sve do sredine osamdesetih, kada je Jugoslavija odigrala svoju poslednju ulogu Trojanskog konja u hladnoratovskom filmu, Evropa je trpela nase delinkvente. A onda, kada su na Starom kontinentu shvatili da se SFRJ raspada i da od nje vise nema vajde, preko noci je odlucila da ih vrati u otadzbinu. Tada je u Frankfurtu beogradski momak Goran Vukovic, uz saglasnost nemacke policije, ubio Ljubu Magasa, legendarnog kuma svih jugoslovenskih kumova u Evropi.

Od tog trenutka istorija jugoslovenskog podzemlja se deli na vreme "pre i posle Ljube Zemunca". U prestonicu su pristigli profesionalni otimaci tudjeg blaga, reketasi, batinasi i revolverasi, dileri, pa i likvidatori, koji su se udomili kao velike patriote i novi narodni heroji kod svojih politickih patrona. Tako je povratkom familije tvrdih momaka i Beograd napokon dobio svoje podzemlje. Najsurovije na svetu, jer je njegov prepoznatljiv znak bila nenajavljena smrt.

Zastrasivanje Pariza

Jugoslovensko podzemlje iza Drugog svetskog rata radjano je u krilu politicke i ekonomske emigracije, koja je, bezeci od Tita, nasla utociste, prvo u Zapadnoj Evropi, a potom i u Americi. Tamo gde su politicki begunci sebi nalazili jatake ubrzo su se nasli i odbegli jugoslovenski delinkventi, koji su izbegavajući zakone, trazili sebi skroviste po zapadnim budzacima. Neki su jednostavno jos kao deca, tek zamomceni, sisli u taj jugoslovenski kal gde su kalili svoju mladost. Mile Ojdanic, zvani Crni bio je velegradski decak koji je skupo platio cenu slave svog oca, oficira JA. Stideci se vlastitog sina, jer je voleo fudbal, otac je Crnog pedesetih godina poslao prvo u KPD Krusevac, zatim na Goli otok i u beogradski Centralni zatvor. Tamo je upoznao Branka Stojanovica Banga, Mileta Pavlovica Tarzana iz Arandjelovca, Slobu Kusovca, zvanog Biba. Za nedoraslog mladica to je bila prvoklasna skola kriminala, koju su prolazile generacije i generacije nestasnih i neustrasivih. Prolaz kroz popravne domove i zatvore bio je najbolja preporuka za ulazak u drustvo prvoklasnih beogradskih mangupa. Mile Ojdanic je imao sreću da u Beogradu upozna Stevicu, Rusa, Maleta, bracu Miljanic, Gulivera, cuvenog rvaca Citakovica, Batu Kamenog, bracu Cerovic, Slobu Boskovic. Crni o njima kaze:

- To su bili pravi mangupi, vaspitani, fini. Slusali su svoje roditelje, ali su na ulici bili zestoki. Tukli su se pesnicama, to je bilo njihovo glavno oruzje. Druzili su se,

delili su i dobro i zlo. Mnogi od njih su kasnije i fakultete završili i postali ozbiljni ljudi!

Beogradski "asfaltas" Dusko Dule Milanovic seca se da je jos pedesetih beogradska porodica besprizornih bila izdeljena na regionalne grupe:

- Tada se tacno znalo ko je najaci u gradu. Tukli smo se rukama i borbe su uvek bile fer. Glavni snagator je bio Citakovic, koji je i uveo te fer batine u praksu. Pored njega jaki su bili i Sloba Globus, Bojan, Buca Al Kapone, svi iz Sarajevske ulice. Od mladjih, na pesku oko Save, trenirali su boks Ljuba Zemunac, braca Soskic, Centa i Masa iz Zemuna.

Dusan Knezevic iz Sarajevske ulice je visio na Mostaru oko bioskopa "Zelengora". Prodavao je mleko i svercovao se u salu da gleda filmove o Al Kaponeu. Zato je brzo i dobio nadimak Buca Al Kapone. Jedan od takvih mladica bio je i Petar Grujicic, sin policajca i kasnije ratnog zlocinca Radana Grujicica. Kada je prebegao u Ameriku, inspektor Radan Grujicic je dobio svu policijsku arhivu i sve sto je i sam znao i video ustupio CIA. Zauzvrat je dobio lazni identitet na ime Marko Jankovic i obecanje da nece biti izrucen Jugoslaviji i komunistima koje je isledjivao. Njegov sin Petar je jos u Beogradu upoznao ulicne vodje Milosa Milosevica, Stevicu Markovica, Mileta Kopanliju, Bikicu Prokica, Batica Cakica, koji ce slavu podzemlja doživeti tek u Parizu. Svi su oni francusku karijeru zapoceli kao ulicni fotografi, ali je samo Petar Grujicic postao profesionalac sa kamerom. Ispred Ajfelove kule, Trijumfalne kapije, na Jelisejskim poljima, ispred crkve Notr Dam, ovi zaludni Beogradjani su slikali americke turiste, obecavali da ce im slike sigurno poslati u SAD za dolare koje su dali. A bili su, zapravo, majstori da pociste pariske luksuzne stanove od suvisne raskosi.

Prijatelji Alena Delona

Sve je pocelo u Beogradu kada se glumac Alen Delon, posle dolaska iz vojske iz Indokine, 1958. godine, nasao sa ovim mladima u Beogradu na snimanju filma "Marko Polo" i potom "Mihajlo Stogov". Oni su bili statisti, vec dokazani tvrdi momci u ulicnim tucama i spektakularnim skokovima sa Savskog mosta. Milosevic je bio afirmisani kaskader i glumac pocetnik. Pricalo se kako Milos Milosevic, Alen Delon i Perica Slovenski imaju previse simpatija medjusobno kao muskarci. Oni su za njega bili nesto sasvim drugo: mladi, lepi i marginalci. Stevan Markovic je, na primer, bio rođen 10. maja 1937. godine u Beogradu. A Alen Delon je imao dvadeset dve godine, bio je zgodan, ali pomalo feminiziran muskarac. Poticao je iz siromasne porodice, radio je po Parizu kao raznosac peciva, opranog rublja i paketa. U tom sedamnaestogodisnjaku istoricar i muski plejboj Filip Erlanze je video karakternog glumca i uveo ga u svet filma, ali i pariskih orgija. Iz Beograda glumac Alen Delon za sobom dovodi prvo svog hrabrog dublera Milosa Milosevica. Dao mu je posao telohranitelja. Ljubomoran zbog Milosevicevog uspeha, Stevan Markovic, njegov prijatelj krece 16. oktobra 1958. ilegalno za njim u Pariz kod Alena Delona. Da bi dobio francuske papire, zatražio je politicki azil, ocrnio vlastitu otadzbinu i vec 1. novembra 1958. postao francuski drzavljanin. Kod Delona novi momak Stevica Markovic dobio je posao potrcka.

Naseljavali su se kod Delona u Parizu, jedan po jedan, kao pravi muski prijatelji.

Ludovali su po barovima "Terazije", "Mazcestik" i "Ruski car". Pesnicili se, prebijali i ubijali boga u svakoga ko se muvao oko Alena Delona. Bezbroj puta su hapseni i zatvarani zbog tuca, kradja, varanju na kocki i neurednih isprava. Misko Milosevic je bio zadovoljan sto je lepo ziveo od toga kad bi isprebijao svakoga ko bi ružno pogledao Natali Delon, Alena Delona ili njega licno. Voleo je da pravi skandale, a najsrećniji je bio, kako tvrdi Milomir Maric, dobar poznavalac srpskih svetskih muvara, "kad bi prdnuo i usmrdeo kakav blazirani krem parti."

Tada su obojica otkrili cari mlade Francuskinje rođene u Maroku, koja je svoje pravo ime Francis Kanovas promenila u Natali Delon. Pre toga je bila Miloseviceva i Markoviceva ljubavnica, pa su se obojica nasli suvisnim u kuci Alena Delona.

Kobna sudbina Milosa Milosevica, prvog Delonovog jugogorile, stici ce u Holivudu, jer je tamo nasao groznu smrt u jednom od kupatila vile Mikija Runija. Umro je zakljucan u kupatilu, izbatinan, ostavljen sam i nemocan. Bilo je to na Beverli Hilsu 1966. godine. Milos Milosevic je dovezen u Beograd americkim avionom PAN AM kao paket sa drogom. Prevoz njegovih posmrtnih ostataka platio je Alen Delon. Ista "firma" je uskoro dopremila na Surcin i drugi limeni sanduk, u kome se nalazio izvesni Kirce Popceski, Milosevicev intimus i poverenik, koji je, navodno, stradao od udara struje.

Upraznjeno mesto u Delonovoj blizini zauzima tada najslavniji od svih gorila Stevan Markovic, koji ce, mrtav, postati okosnica "afere stoleca", koja je uzdrkala temelje Pete republike. Markovic je usmrćen batinama, nadjen na djubristu Elankura, spakovan u veliku najlonsku kesu, u kakvima se prodaju jogi-duseci. Izmrcvareno telo je 1. oktobra 1968. godine nasao klosar Zan Aro. Obdukcija je pokazala da se u Markovicevoj glavi nalazio metak, malog kalibra, kakav koriste francuski policajci. Istraga o ubistvu Stevana Markovica, tada vec poznatog i kao prijatelja porodice Klod i Zorza Pompidua, koji je 1968. bio prvi covek Francuske, trajala je deset godina, kako u Parizu, tako i u Beogradu. Slucaj je zatvoren kao "neresen".

Neposredni osumnjiceni za ubistvo Stevana Markovica, stanara poznate adrese ulice Mesin broj 8, prijatelja porodica Pompidu i Delon, bio je izvesni Fransoa Markantoni, korzikanski gangster, kum Alena Delona. On je oslobođen posle laznog svedocenja Borivoja Ackova, koji je do 2. maja 1992. ziveo u Jugoslaviji, potpuno se odrekavsi nekadasnjeg nacina zivota. Popularni Bob je krunski svedok nevinosti porodica Pompidu i Delon, i oruzje u rukama osoba od najveceg francuskog drzavnickog poverenja. Umro je u cetrdeset devetoj godini zivota na Kopaoniku, kada je potegao pistolj na sebe, koji je, posle gusenja sa Aleksandrom Vujsicem, nehotice opalio. Knjigu svojih memoara nije stigao da objavi.

Kad pas ujede gospodara

Poslednji je zivot izgubio Uros Milicevic, koga su ubice tesko ranile, a potom ostavile bez ventilacije u sobi bez prozora. Zlocin se dogodio u Briselu, u ulici Staljingrad.

Srbe, beogradske momke, posvajale su njihove zajednicke zene Romi Snajder i Natali Delon. Stevica Markovic je ubijen. Nadjen je sa sopstvenim penisom u ustima na pariskom djubristu Elankur. Bila je to osveta zbog seksualnih orgija sa

Klod Pompidu, ženom francuskog predsednika Zorza Pompidua. Jedan drugi ucesnik zbivanja, Uros Milicevic, dete iz beogradske bolje kuce, tvrdio je kako poseduje dokumente kojima se dokazuje da je Markovic likvidiran kao vlasnik albuma fotografija "ruzicastog baleta", ili srpskog grupnjaka, ciji je ucesnik bila i supruga Zorza Pompidua, tada predsednika francuske vlade. Ovu optuzbu nikada nisu prihvatili zvanicni organi istrage, uprkos svedocenju Aleksandra Markovica, brata ubijenog Stevana, da je u stanu Alena Delona bio na veceri sa Pompiduovima i - gangsterom Markantonijem. Ipak, general De Gol je "diskretno" smenio Pompidua. A Uros Milicevic je zato ubijen 1972. godine u Briselu, kao navodna zrtva obracuna u cetnickom emigrantskom podzemlju, no na nacin cija "suptilnost" upucuje na drugu stranu: izubijan i upucan, ali jos ziv, Uros je po najstrasnijoj letnjoj zezi ostavljen zakljucan u stanu bez prozora i iskljucene ventilacije. On je bio od najranijih dana histericna, labilna osoba, patoloski mitoman. Pored pomenutog Ackova, preziveli iz "afere stoleca", opet je jedan Milos Milosevic, zvani Misa Slovenac.

Beogradski momci su skupo platili zabludu da su veci mangupi od Alena Delona. Posle serije misterioznih ubistava njegovih beogradskih prijatelja, toboznjih telohranitelja, Alen Delon je cinicno rekao:

- Sta tamo, na Balkanu, rade sa psom kad ujede gospodara?

Francuska policija je mesecima tragala za izvesnim legionarom iz Jugoslavije, poznatim po imenom Voja Zivac, koji se na Stevicinom grobu zakleo da ce ga osvetiti i ubiti Delona. To se nikada nije dogodilo.

Sin Radana Grujicica, fotograf Petar Grujicic, preziveo je jugoslovensku cistku u Parizu zato sto je pristao da bude nesto drugo, umetnik. On se, doduse, u Sen Tropeu cesto svadjao sa Brizit Bardo, ali zbog toga nije izgubio glavu.

Avanturu sa glumcem Alenom Delonom nisu preziveli cetvorica njegovih "gorila": Milos Milosevic i Stevica Markovic, Kirce Popceviski i Uros Milicevic. Sabrija Zulfikarpasic se smirio i preuzeo unosne poslove strica Adila. Nenad Matijasevic je postao milijarder, trgujuci naftom, dok je Misa Slovenac postao ugledni njujorski biznismen. Kosta Konj se ozenio naslednicom svih francuskih dizalica madam Potem. Zorz Jablan je lanac svojih kockarnica prosirio cak do Floride i Kinsase. Bikica Prokic jos pomalo slika. Bata Cakic je umro bogat. Steva Japanac, sin snajdera iz Beograda, zivotario je u Parizu sve dok na Jelisejskim poljima nije upoznao jednu japansku turistkinju. Ispostavilo se da je to naslednica, cerka vlasnika cuvene imperije "Cucumi", vredne trideset pet milijardi dolara. Steva je odmah uspeo da pokvari skromnu Japanku. Vodio ju je po kockarnicama i kod nje podsticao razmazanost. A kada joj je bilo dosta izivljavanja, ostavila je Stevi ime - Japanac i nekoliko stanova u Parizu. Ali, nas Steva je vrlo brzo postao ono sto je i bio - zapusteni pariski klosar kome bukvalno niko nije verovao da je na kocki zaista spiskao basnoslovan miraz.

Dule Milanovic, koji je u Francusku dosao preko Italije, bavio se dzeparenjem i otimanjem tudjeg blaga, ali je prestao kada je shvatio da je druzenje sa beogradskim "gorilama" opasno po zivot. U Parizu se ozenio Francuskinjom i dugo radio kao krojac. Danas je opet u Beogradu i kao veteran beogradsko-pariskog podzemlja zivi

od francuske penzije.

I posle svega sto se dogodilo Delonovi nisu mogli bez Jugoslovena. Alenov sin Antoni je godinama drugovao sa izvesnim Markom Milovim, koji mu je bio novi "gorila". U jednoj raciji pariska policija je kod njega nasla pistolj kakav su u svojim pljackama koristila dvojica najvećih kriminalaca Stiv i Sulak.

Stiv i **Sulak**

Radisa Jovanovic Stiv je bio momak iz Leskovca. On je dete provincije, rodjeno u nekom selu kraj Leskovca ili kakvog slicnog grada. Zabuna oko njegovog pravog imena, kada je u njemu, tada Radisi Jovanovicu (i mrtvom), jedan povratnik iz inostranstva prepoznao svog sina Novicu Zivkovicu, samo je pravi odraz velike smutnje i haosa, koji su zahvatili mnoge sezdesetih i sedamdesetih godina. Rodjen kao Novica u braku pred raspadom, Stiv je postao Radisa kroz razne interporodice transakcije, gde su mu ujaci igrali ocuha, ili obratno, ko ce ga znati. Sulak je takvom mladicu otkrio "svet", izvevsi ga iz mraka na svetlost Francuske.

Stivovo decastvo nije bilo ni bolje ni gore nego mnoge dece jugoslovenskih radnika u Francuskoj. San mu je bio da postane glumac. Kada je cuveni francuski reziser trilera Lotner snimao film "Profesionalac", sa Zan-Pol Belmondom u glavnoj ulozi, Stiv je igrao jednu od zapazjenijih epizodnih uloga: bio je u tom filmu policijski inspektor! Pomocu fotografija iz tog filma policija je uspela da ga identifikuje. U svim poternicama je registrovan kao "Radisa Jovanovic alias Novica Zivkovic, zvani Stiv".

Sa prijateljom Brunom Sulakom, zvanim Legionar, pljackao je najbolje obezbedjene banke. U tim poduhvatima, prica Grujicic, primenjivao je cuda tehnike, ukljucujuci radio-stanice, radare i specijalne naprave za neutralisanje alarmnih uređaja. I dok ga je jurila citava Francuska, Stiv je u filmu spokojno, kao dzentlmen-provalnik, glumio policajca koji hapsi prestupnika **Zan-Pol Belmonda**. A onda je sa Sulakom krenuo u svoju poslednju avanturu. Iz prodavnice Kartijea, na kanskoj Kroazeti, odneli su neopazeno nakit vredan sedam miliona dolara. Otisli su u Buenos Ajres, ali su se tamo kratko zadržali, jer im se nije svidela klima. Krenuli su kuci, ali je Sulak uhapsen u Bujonu, na spansko-francuskoj granici, u ukradenom BMW-u i s laznim jugoslovenskim pasosem u dzepu. Stiv i njegovi pajtasi Pjetro i Valter su ga oteli iz voza, stavljajuci lisice ceti policajaca koji su ga sprovodili u zatvor.

Kada je **Sulak**, kao "francuski neprijatelj broj jedan" ponovo uhapsen, Stiv je iznajmio helikopter da ga izbavi. U svom poslednjem pokusaju da "gazdu" izvuče iz zatvora, prelazi preko svih Sulakovih upozorenja. Ne samo sto se laca problematicnog plana sa upadom u zatvor helikopterom, koga su drugari pokupili iz nekih novina i drzali u rezervi, nego, sasvim amaterski, letelicu iznajmljuje na aerodromu Bordo-Merinjak, u neposrednoj blizini zatvora u Gradinjanu. Policija nije mogla ostati slepa na ovaj izazov, i 11. marta 1984. godine Stiv gine u zasedi. Cuvsi za Jugoslovenovu smrt, Sulak je, navodno, plakao kao malo dete, izjavivsi da je i on takodje umro na aerodromu Merinjak:

"Vasa je pravda ruke uprljala krvlju, dok su njegove i moje ruke, jednako kao i nasa

savest, potpuno ciste."

Ostavši bez potpore Stiva Jovanovica, **Bruno Sulak** uspeva da zavrbuje dvojicu visokih zatvorskih sluzbenika. Njegov dobro smisljeni poduhvat bekstva završava tragicno 25. marta 1985. godine, kada, otkriven "na putu kuci", **Sulak** doživljava smrtni pad sa visine od sedam metara. Nadjen je sa prakticno izlomljenim svim kostima - sto upucuje na sumnju da je zapravo ubijen. "Pari mac" ga je ispratio clankom "Zbogom, prijatelju!"

Bruno Sulak nije bio Jugosloven. Rodjen je Sidi Bel-Abesu, u Alziru, 1955. godine. Njegova majka Marsela je Francuskinja, a otac Stanislav Poljak i nosilac Ordena Legije casti. Bruno je imao trinaest godina kada se doselio u Marsej. Nesto pre mature prijavio se u vojsku, u mornaricku pesadiju. Posle vojske pomaze ocu, koji radi u bifeu na zeleznickoj stanici. O tome i pise u svom dnevniku: "...Stanislav je bio vec star, a i stare rane su ga sve vise bolele (kao legionar izgubio je ruku u Indokini). Ja sam mu pomagao, ali sam vec tada znao da necu kao budala dugo raditi za male pare. Napravicu mnogo novca, na gomile..." I napravio je: slika Van Goga - 28 miliona franaka, prodavnice "Kartije" u Parizu - 14 miliona franaka, "Montenj" - 27 miliona maraka, "Bresi" - 21 milion, "Feret grej" - 18 miliona i, najzad, Kan - 45 miliona franaka.

Sa bratom Denisom je bio u Legiji stranaca, gde Bruno postaje strucnjak za radio-veze i najbolji padobranac u takozvanoj "tehnicu slobodnog pada". O tome je pisao: "Oborio sam svetski rekord! Zeno, shvatas li - svetski rekord!" Bruno je dezertirao iz Legije, mada to porice u svojim pismima, navodeci: "...Zakasnio sam samo pet minuta, a za to vreme moja jedinica je prebacena u Zair..."

Lopov - dzentlmen

Bruno Sulak je bio lopov dzentlmen: naime, nikada nikog nije povredio u svojim pljackama, iako je uz sebe uvek nosio "magnum 357". Mnogo je putovao i mnogo citao, a iz zatvora je pisao za vise francuskih listova.

Sulak je, naime, demantovao da je Poljak ili Jugosloven. Bio je Francuz u Alziru. Porodica je zivela u Marseju kada se Bruno pridruzio mornarickoj pesadiji i, zbog nekog bezazlenog incidenta, prvi put dospeo u zatvor. Otkriven je slucajno. Kada je uhapsen zbog dezerterstva, policija u prtljazniku njegovog automobila otkriva oruzje i novac za koji se lako ispostavlja da potice iz pljacke jedne velike samousluge. Biva osudjen na visegodisnju robiju, ali u zatvoru provodi samo sest meseci, pobegavsi odatle na najklasicniji moguci nacin, prestrugavsi resetke na prozoru celije i prebacivsi se preko tamnickog zida uzetom nacinjenim od krevetskih carsava. Sledeci period koji provodi na "slobodi" jeste po svemu najznacajnji u njegovom zivotu. Usavršava svoj "stil" rada u pljackanju, koji bi se mogao sazeti u definiciju "maksimum galame - minimum nasilja", stvara sopstveni mit kriminalca-dzentlmena, "novog Arsena Lupena", pocinje da pise, opisujuci uglavnom neljudske uslove zivota u francuskim zatvorima, zblizava se sa manekenkom Talijom, sa kojom ce dobiti i dete, i - mota se oko filmskih krugova, sa zeljom da jednog dana postane asistent rezije.

Veruje se, naime, kako je ovaj gangster samo jednom u zivotu upotrebio oruzje (1961), pucajuci na - De Gola:

"Nisam ga mogao promasiti da sam ga hteo ubiti. Ali sam pucao samo radi zadovoljstva."

Begunac od kuće, padobranac u Indokini, oasovac u Alziru, zatvorenik na ostrvu Re, Spaljeri je "u istoriju" definitivno usao 19. novembra 1976. godine, pomenutom pljackom u Nici, o kojoj je Hoze Djovani snimio film "Kanali raja", a Melvil je parafrazirao u uvodu svog remek-dela "Zaca" (gde je - gle cuda! - anticipirana i "metoda" napada na voz, kojom su se kasnije poslužili **Sulak i Stiv**), filma cijeg glavnog junaka tumaci - Alen Delon.

Sa nepunih dvadeset godina, ne znajući jedan za drugoga, Sulak i Stiv cesto gostuju po francuskim zatvorima izdrzavajući manje vremenske kazne. Dok Stiv simulira ludaka i izigrava zatvorskog "kaida", **Sulak**, ne veliko zaprescenje svoje porodice, odlucuje da se prijavi u Legiju stranaca! Sa Drugim padobranskim korpusom odlazi u Kalfbi. Posle nekoliko meseci dobija prvo odsustvo koje provodi sa roditeljima u okolini Bordoa, a poslednji dan i noc u Parizu, gde se u jednom kafeu ispod Monmartra upoznaje sa Stivom, tada jos sitnim kriminalcem kakvih je Pariz prepun. Posle burno provedne noci **Sulak** se sutradan ne budi na vreme, tako da sa svojim pukom nije mogao da otputuje u Kolvezi. Od toga dana Bruno Sulak se ne odvaja se od svog novostecenog prijatelja Novice Zivkovica Stiva.

Upoznao ga je prilikom snimanja filma "Profesionalac" u kojem je Novica igrao sa Alenom Delonom. Od tada su postali nerazdvojni prijatelji i mozda je to jedan od razloga sto je francuska stampa - od komunistickog "Imanitea", do desnicarskog "Figara" - proglasila **Bruna Sulaka** Jugoslovenom, a njegovu grupu "opasnim jugoslovenskim gangom". Cak i kad je poslednji put uhapsen, Bruno je imao kod sebe pasos na ime Radise Savica. Pojavljuju se, zajedno i neocekivano, u mnogim gradovima Francuske. Za njima su ostajale opljackane zlatarske radnje, velika preduzeca, supermarketi: "Nikada nista nismo uzimali od sirotinje. Nikada za nama nisu ostajali ranjeni i lesevi. I nece ih nikada ni biti!"

Slava ovog tandema pocinje u maju 1982. godine, kada je Stiv, oslobodio Sulaka iz voza Monpelje-Lion, kojim je ovaj sprovedjen na jedno u nizu sudjenja, uprilicenih kao nacionalni masmedijski spektakl nakon jos jednog, "konacnog" hvatanja "drzavnog neprijatelja". Tada su od policijskih pratilaca zaplenili "kolekciju" oruzja, izmedju ostalog i revolver koji ce kasnije biti nadjen kod sesnaestogodisnjeg Antoni Delona, kao "prirodni" produzetak fatalne veze ove francuske glumacke porodice sa "gangom Jugosa".

Sledi cuvena serija pljacki draguljarnica diljem Francuske, sa "epicentrom" u Kanu, odakle iz "Kartijeove" prodavnice na Kroazeti odnose, usred bela dana, kamenja za 45 miliona franaka. U radnju su usli elegantno odeveni, sa teniskim reketima pod miskom i prvo dugo razgledali "robu", kako i prilici ozbiljnim kupcima. Tokom citave operacije roletne su bile podignute. Iz reke ljudi koji se muvaju Kroazetom mnogi su zastajali pred izlogom. Sa torbom punom nakita Stiv i Bruno su mirno odsetali jednom od poprecnih ulica izmedju Kroazete i Ulice Antib.

Mnoge pljacke su napocinili naoruzani do zuba, ali bez municije. Katkad dolazi do grotesknih situacija, koje samo pospesuju mit sto se oko njih plete. Prilikom jednog "posla" u Parizu primetio ih je dokoni prodavac iz susedne radnje, "dzentlmeni" intervenisu tako sto Stiv, sa praznim pistoljem u rukama, juri nesrecnog piljara po ulici i, sustigavsi ga, stisava njegovu "gradjansku hrabrost" sa nekoliko samara. Jednom ih iznenadjuje policija "na delu", no i tada iskazuju nevidjenu hladnokrvnost i, uzimajuci zandare za taoce, bez ispaljenog metka, napustaju mirno popriste zlocina. Da malo "olade" i putuju po svetu. Samo dva sata posle pljacke "Kartijea" u Kanu, u jednom luksuznom restoranu izmedju La Mueta i Bulonjske sume u Parizu, zazvonio je telefon. Glas sa druge strane zice trazio je jednog od gostiju, Jugoslovena "Didija". Kada je ovaj prineo slusalicu, zacula se poruka:

- Lov je uspeo. Donosimo skoljke. Pripremite vatru.

Kada bi dolazili u Pariz, **Stiv i Sulak** bi vreme provodili kod ljubavnica. Veci deo opljackanog novca delili su poznanicima i prijateljima u zamenu za njihovo cutanje. Policija, tako posle velike pljacke u Kanu, nailazi u podzemlju pred zid cutanja koji je "jugoslovenski klan" ispoljio. Odavno su Francuzi postavljali isto pitanje: "Zasto Sulak i Stiv nastavljaju sa pljackama kada su vec odavno stekli veliko bogatstvo?" Oni su, u svojoj narcisoidnosti, zeledi da zakorace velikim koracima u svet evropskog podzemlja. I uspeali su, posle Markovicevog slucaja, nikada se o Jugoslovenima iz podzemlja nije u Francuskoj govorilo kao tada.

[Biblioteka](#) | [Sadrzaj](#) | [Italijanska dinastija mafija](#)

Copyright © 1998 Marko Lopusina
Copyright © 1998 Narodna Knjiga - Alfa, Beograd
Copyright © 1998 Serbian Unity Congress
All Rights Reserved.

<http://www.serbianunity.net/culture/library/Lopusina3/evropa.html>